

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Je to již půl roku, co se mi dostala do rukou knížka Hesla Jednoty bratrské 2013, což je biblický kalendář pro letošní rok. Pro mne

ses stala tím prvním co každé ráno přečtu a snažím se tím řídit své dny.

Jak říká v úvodním slovu bratr Miroslav Matouš: „Hesla jsou Bible po kapkách všem, kdo se nad nimi zamýšlejí.“ Nebudu proto popisovat co obsahují, co všechno se v nich dočtete, ale uvedu některé myšlenky, ke kterým mě přivedla. Přirozeně, protože se jedná o biblická hesla, mě přivedla k uvažování o Bibli. Bible, tato Kniha knih, přináší poznání a pokoj všem, vede na cestu spásy a sjednocuje lidi Kristovou láskou.

Starý zákon je přísný, ale fascinující. I Bůh je zde líčen jako přísný, trestající, ale vmyslíme-li se do tehdejšího života lidí tak, jak ho Bible líčí, nemůže tomu být jinak. Znovu mě napadá slovo fascinující. To popsání života lidí tehdejšího světa! Poznáváme, že první smlouva s Bohem nemohla být jiná. Hříchy lidí byly tak velké, že nás dnes uvádějí v úžas a tak Bůh nemohl být jiný než trestající Pán nad životem a smrtí. Ale ruku na srdce, není i dnes v nás, lidech moderního světa, jak o sobě rádi říkáme, pořád dost toho „primitivně“ hříšného? Jsme opravdu pokrokoví lidé? Snad jen v tom, že dovedeme lépe, jestliže chceme své hříchy rozpoznat a uvědomit si je, což je předpokladem k pokání a nápravě.

Nový zákon uvádí Boha především jako odpouštějícího, milostivého, soucitného, shovívavého a nejvyšší milosrdného. Také přináší poznání lesku a bídy našeho života, naší bytostné potřeby odpuštění

hříchů, omilostnění, abychom tak našli v životě klid, smír a mohli se radovat ze stvoření všeho kolem nás. Teprve ve víře, v odpuštění se můžeme těšit z krásy v přírodě, v umění, v lásce ve všech jejich podobách.

Odpuštění, to je ten základ tolik potřebný pro náš život. Víra, naděje, láska jsou, nebo by měly být, hlavní touhou našich srdcí.

K tomuto přemítání, které je ve skutečnosti nekonečné ale obtížně vyjádřitelné, mne přivedla ta útlá knížka Hesla Jednoty bratrské. Díky za ni autorům, překladateli a autoru krásného úvodního slova bratru Miroslavu Matoušovi a v neposlední řadě našemu bratru faráři, který mi ji daroval. Ať jsou požehnána Hesla Jednoty bratrské (i jejich čtenáři)!

Milada Janatová

MODLITBA JANA HUSA

*Ó nejsladší Kriste, táhni nás slabé za sebou, poněvadž když ty nás nepotáhneš, nemůžeme tě následovat. Dej statečného ducha, aby byl pohotový, a je-li tělo mdlé, ať předchází, prostředkuje i následuje tvá milost, protože bez tebe nemůžeme nic činit, a dokonce ne pro tebe jít na ukrutnou smrt. Dej ducha odhodlaného, srdce nebojácné, víru pravou, naději pevnou a lásku dokonalou, abychom ze tebe nasadili nejtrpělivěji a s radostí svůj život.
Amen.*

NEDĚLE V ČERVENCI

Památka opata Prokopa 4. července 2013
Ústa spravedlivého pronášejí moudrost, jeho jazyk vyhláší právo. Má v svém srdci Boží zákon, jeho kroky nezakolísají. (Žalm 37,30–31)

První čtení: Píseň písní 8,6–7
Druhé čtení: Filipským 3,7–15
Evangelium: Lukáš 12,33–37

Památka Cyrila a Metoděje

5. července 2013
Ve shromáždění – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení. (1. Korintským 14,19)

První čtení: Izajáš 56,6–7
Druhé čtení: Efezským 3,1–7
Evangelium: Marek 16,15–20

Památka Mistra Jana Husa

6. července 2013
Bože, vtrhly pronárody do dědictví tvého, tvůj svatý chrám poskurňily, Jeruzalém obrátily v hromady sutin! Kéž k tobě pronikne sténání vězňů! Mocnou paží svou zachovej syny smrti! (Žalm 79,1.11)

První čtení: Zacharjáš 1,1b–4
Druhé čtení: 2. Timoteovi 2,22–26
Evangelium: Matouš 23,29–39

VII. neděle po svatém Duchu

7. července 2013
Příštímu pokolení vyprávějte: „Tento Bůh je Bůh náš navěky a navždy; on sám nás povede

věčně.“ (Žalm 48,14b–15)
První čtení: Izajáš 66,10–14
Druhé čtení: Galatským 6,1–16
Evangelium: Lukáš 10,1–11.16–20

VIII. neděle po svatém Duchu

14. července 2013
Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo. (Žalm 17,8.2)

První čtení: Deuteronomium 30,9–14
Druhé čtení: Koloským 1,1–14
Evangelium: Lukáš 10,25–37

IX. neděle po svatém Duchu

21. července 2013
Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře? Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu. (Žalm 15,1.2)

První čtení: Genesis 18,1–10a
Druhé čtení: Koloským 1,15–28
Evangelium: Lukáš 10,38–42

X. neděle po svatém Duchu

28. července 2013
Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Žalm 55,23)

První čtení: Genesis 18,20–32
Druhé čtení: Koloským 2,6–15
Evangelium: Lukáš 11,1–13

Iz 65, 19

Ga 3, 23-29

ev. Lk 8, 26-39

VÝZVA

Jestli chcete dnes své blízké opravdu překvapit nějakým dárkem, pak zapomeňte na nové vybavení domácnosti, exotickou dovolenou nebo oblečení podle nejnovějších módních trendů, ale zabrouzdejte do vod, které jsou pro spoustu lidí ještě neobjeveným teritoriem – nabídky netradičních zážitků. Firmy, které je nabízejí, se v poslední době musejí předhánět v tom, kdo přijde s ještě originálnějším nápadem. Zkusit si život popeláře či sládka v pivovaru? Škoda, že ještě žádná nepřišla s nabídkou na život faráře. Například u toho vršovického by se to už mohlo rovnou spojit s nabídkou extrémních sportů.

A možná proč takto nepojmout celou církev? Pro spoustu Čechů přece církev skutečně je netradičním zážitkem v tom smyslu, že se naprosto vymyká jejich dosavadní zkušenosti, a pokud heslo outdoorových dobrodruhů je, že zážitek nemusí být hezký, hlavně když je silný, pak do této představy pro ně církev musí zapadat úplně přesně.

Nakonec je věcí paradoxu, že církev dnes považovaná za prototyp tradice, vycházejí a stojí na postavě Krista, jehož život se v první řadě naprosto vymykal tehdejší tradici. A tak církev stojící na Kristu je ze své podstaty ne-tradiční. Byli jsme zajatci zákona,

který nás střežil. Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce. A tak jdeme-li jako křesťané v Kristových šlépějích, pak jdeme cestou někoho, kdo sám na sobě ukázal, jak tradice mohou omezovat a svazovat, ale zároveň, jak nad nimi můžeme zvítězit a jít svobodnou cestou.

Lidé dnes ale chtějí nejen netradiční zážitky, ale čím dál extrémnější zážitky, takové, které by jim přinesly adrenalin i pocit ohrožení a nepohodlí. Co je tím hnacím motorem, co stojí za touhou zažít něco ještě drsnějšího, ještě bláznivějšího? Touha překonat sám sebe, dojít na hranice svých možností, zažít něco osvobozujícího i pocit štěstí, že jsem něco dokázal.

A možná je to právě tento prožitek, který církev může dnešnímu člověku nabídnout více a lépe než jakákoli zážitková agentura. Může mě sice těšit, že jsem zvládl závod, který jsem si zaplatil, pod vedením zkušeného instruktora a s týmem záchranářů v záloze, ale pokud ho nezvládnou, vlastně o nic nejde. A je to možná právě tento fakt, že při neúspěchu se nic neděje, žádné následky, které moji radost činí velmi krátkodobou a vedou mě k touze po stále nových a nových zážitcích. A pak samozřejmě délka trvání celého závodu, který trvá omezenou dobu několika hodin, maximálně dní a pak se vracím

do pohodlí a zajištěnosti svého původního života.

To v církvi jde o výzvy jiného kalibru a kam se na ně hrabou zážitkové agentury: „Jdi, prodej všechno co máš a rozdej chudým.“, říká Ježíš bohatému mladíkovi, když za ním přijde, jak se dostane do nebe. „Jdi a jednej také tak.“ říká Ježíš v podobenství o milosrdném Samařanu, stejně jako Samařan, který šel a jako jediný pomohl člověku v nouzi. A tváří v tvář cizoložné ženě vyzval okolostojící: „Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem.“

To jsou bratři a sestry výzvy, které mají moc, změnit celý náš život. Z vlastní zkušenosti vím, že chopím-li se jediné z těchto výzev, tak nepřijdu pozítří, že dobrý, že mám splněno a co dalšího církvi nabízíš. Už jsem rozdala všechno co mám, tak teď něco, kde je trochu víc adrenalinu.

Jsou to výzvy, které si nevybírám v nabídce podle své momentální chuti a nálady. Naopak můj život je jimi poměřován a já se účastním každý den, jakkoli se mi to momentálně nehodí. Ani si je neodbydu za víkend a pak se nevrátím do své staré pohody. Jsou to výzvy, které jdou na dřev. Zpochybňují naši představu o nás samých, našich hranicích a mnohdy s překvapením zjišťujeme, jací jsme vlastně v daných disciplínách začátečníci a diletanti.

Výzvy, o kterých jde v církvi, ale nejsou o tom, kdo se kde v závodě umístí. V církvi je jediným vítězem

Kristus a jediným poraženým smrt. Ti, kdo jsou v církvi, tak vítězí spolu s Kristem. Ztrácí-li církve Krista, ztrácí svou naději na vítězství, neboť jedině v Kristu je naše veškerá naděje na úspěšné završení závodu našeho života.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové v neděli
16.6.2013 v Husově sboru
ve Vršovcích*

PROGRAM NA ČERVENEC

6.7.	15.00	sobota	Slavnostní bohoslužba k 598. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa	Betlémská kaple v Praze
7.7.	10. 00	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
14.7.	10.00	neděle	bohoslužba	slouží D. Majer
21.7.	10.00	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
28.7.	10. 00	neděle	bohoslužba	

K 10. VÝROČÍ VRŠOVICKÉHO HLASATELE

Vršovický Hlasatel – sborový časopis obce, omlouvám se, že jsem nestihl termín svého příspěvku „napsat k vyjití prvního čísla.“ Prý je to deset let, kdy se časopis zrodil, kdy vyšel poprvé. Je ten časový údaj správný? Vždyť je to včera, že bych zestárl o tolik jako měsíčník naší obce?

Za těch deset let – беру to, že jsou léta správná, jsem zjistil, že se DÁ číst! Nějak jsem si na „něj“ zvyknul a pokaždé na začátku měsíce jej hledám na stolku, a když zrovna není (pro časové zaneprázdnění redakční rady) docela smutním. V záplavě časopisů, novin a různých jiných tiskovin vím, že co budu číst je pravda bez snahy „něco“ přikrášlit, aby to čtenáře bavilo. Mně to baví, protože jsem se přesvědčil, že redace pracuje i přes časové zaneprázdnění pouze s tím, že chce, abychom my – nedělní věřící měli základ vědomostí co obec, fara dělá, čím žije a také předkládá články, myšlenky různých slovutných i méně slavných autorů, které bych jinak ani neznal. A musím se zmínit i o dvou časových událostech, kterou jsem si tenkrát v několika číslech přečetl a díky těm statím se i jakž takž orientoval: případ biskupa Bicana a předtím případ patriarchy Schwarze. Dodnes se skláním před statečností, rozhledem a správnou orientací jednotlivců v jejich snaze o překonání jistě nejhorších okamžiků od založení naší církve. Víme, že představitelé – čestní faráři dokázali, že církev se nerozložila, nepřipustili „pád na dno“, věděli co jim říká, a prostřednictvím psaného říkalo i nám, evangelium.

Chtěl bych popřát do dalších dekád redakci hodně zdraví, mnoho hezkých námětů, správných podkladů, zajímavostí z církevního i občanského života.

Daniel Čáp

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz

e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

PAPRSEK LÁSKY

Zdeněk Matějček, 1922-2004

Nedlouho po skončení druhé světové války se probudil u nás živý zájem o pokusy Rakušana Herr-

manna Gmeinera, zřídit zvláštní osady rodinného typu pro děti, které vyrůstají bez rodičů. První taková česká SOS vesnička byla vybudována na přelomu 60. a 70. let v Doubí u Karlových Varů. Mezi těmi, kdo pečovali, aby byl celý projekt úspěšný, byl vedle MUDr. Jiřího Dunovského patrně nejznámější PhDr. Zdeněk Matějček.

Vyrůstal v Kladrubech, kde byl jeho otec ředitelem pověstného hřebčína. Na filozofické fakultě studoval Zdeněk Matějček češtinu a filozofii, později však působil především jako psycholog. V době, kdy u nás byla zdůrazňována kolektivní výchova, odvážil se spolu s Josefem Langmeierem napsat knihu „Psychická deprivace v dětství“ – o dětech, které v raném věku trpí neuspokojením psychických a sociálních potřeb. Kniha přispěla k vydání podstatně nové podoby zákona o rodině v roce 1964. Značnou popularitu získaly Matějčkovy knihy „Rodiče a děti“, „Co děti potřebují“ i četné další spisy. Jen zdánlivě prostá, ale podstatná je Matějčkova teze, že

„jedním ze základních předpokladů zdravého duševního rozvoje dítěte je, aby vyrůstalo v prostředí citově vřelém a stálém“.

Pracoviště, kde byl dr. Matějček zapojen, bylo mnoho - pražský sociodiagnostický ústav, dětská klinika v Krči, psychiatrické centrum Praha, centrum „Paprsek“ pro děti s kombinovaným postižením a další. Jeho působení nebylo však vždy docenováno. Cestu do světa mu otevřel až film „Děti bez lásky“, na kterém se podílel. Film měl i německou a anglickou verzi a získal v zahraničí velkou pozornost. Matějček tehdy dostal pozvání od sekce Světové rady církví v anglickém Brightonu a později začal sklízet zahraniční čestná uznání včetně čestného doktorátu v kanadském Saskatoonu. Nakonec se dočkal jmenování vysokoškolským profesorem také u nás.

Nikdy se netajil křesťanským smyšlením a tím, že je presbyterem evangelické církvi. Ve své vzpomínkové knížce „Naděje není v kouzlech“ říká: „Kdysi prý prof. Masaryk řekl prof. Krejčímu, že dnes už se modlí jen svíčková bába. Ale neměl pravdu. Je takových víc, asi čím dál víc, mne v to počítaje.“ Ani v dobách ostrého ateistického tažení neodmítal pozvání do sborů. V té době na jeho přednášky přicházelo množství lidí - stejně jako na přednášky již zmíněného katolického vědce Jiřího Grygara. I o nelehkých problémech hovořil dr. Matějček jednoduše a s nenapodobitelnou srdečností. Slýchali jsme od něho spoustu pravdivých ilustrací - od příkladů proslulé láskyplné „staré Anny“ a polodivokého slovenského Tomka až po nejnovější zkušenosti z dětských domovů. Od Matějčka jsme se dozvěděli také o předchůdci dnešních babyboxů - otáčivém tornu, umístovaném

na klášterních vratech.

Když doktor Matějček opíraje se o hůl přicházel, bylo to, jako by kolem sebe šířil paprsky trpělivé a dobrotivé lásky, o které se píše v bibli (1 K 13,4). Soudil sice, že druhého člověka nemůžeme nikdy úplně „prožít“, ale oblíbil si nápis, který četl na klinice v americkém Minneapolis: „Vyléčit někdy, ulevit často, potěšit vždycky“. V souvislosti s vesničkami SOS i jindy bratr Matějček oceňoval, že u dětí, které „byly vedeny v duchu řekl bych křesťanském, náboženství a víra hrály nezpochybnitelnou roli, daly jim životní oporu“.

Daniel Henych

POSELSTVÍ O NADĚJI

Kdybych měl jmenovat některého ze současných světových teologů, který patří mezi mé oblíbence, určitě bych na prvním místě uvedl švýcarského teologa, jednoho z „církevních otců“ II. vatikánského koncilu a emeritního profesora Univerzity v Tübingen Hanse Künga. Jeho vynikající knížky jako *Věřím, Věčný život?* nebo *Na počátku všech věcí* a řadu dalších jsem pokaždé přečetl s velikým zaujetím a „jedním dechem“, což se mi u jiných autorů literatury s duchovní tematikou tak často nestává. Küngovu interpretaci smyslu bolesti a utrpení v lidském životě považuji za jednu z nejlepších, jakou jsem kdy od teologa „slyšel“. „Slyšel“ je v uvozovkách, neboť nevládnou německým jazykem, teologovo jméno po anglicku komolím vyslovováním „king“ a jsem v jeho případě odkázán výhradně na české překlady. Na zcela opačné straně mého myšlenkového spektra a literárního zájmu je moje slabost pro hororovou literaturu, kterou má žena ze srdce nesnáší, ale já ji s oblibou čtu – nejenom díla z pera klasiků žánru jakými byl Edgar Allan Poe, ale i těch současných, kde nekorunovaným králem psaného hororu je anglicky píšící autor, americký spisovatel Stephen King. Jedním z jeho stěžejních děl je několikasetstránkový román v originále nazvaný *IT* – česky *TO*. „*TO*“ je pro Stephena Kinga zástupným pojmem pro esenci čisté hrůzy, která od nepaměti provází člověka jako nedílný životní průvodč. Ukazovací zájmeno *TO* vztahující se k věcem rodu mužského neživotného, mě zvláštním způsobem opakovaně zasáhlo nejenom na poli hrůzostrašné literatury, ale i v oblasti, kde člověk neočekává, že právě tam by se mohl setkat s esencí „čisté hrůzy“. Při opakovaných graviditách mé ženy nejméně třikrát zazněla otázka – a pokaždé byla stejně hrůzostrašná: „Chcete si *TO* nechat?“ Nejvíce děsivé je na té otázce ani tak ne obsah k němuž se vztahuje – k vynucenému ukončení těhotenství, nýbrž lehkost, samozřejmost a suverenita, s jakou ji velká část lékařského personálu těhotným ženám pokládá. Z této opakované zkušenosti, kdy poprvé jsme ji s manželkou uslyšeli v průběhu prvního trimestru těhotenství v očekávání narození prvního potomka, poté, co žena prodělala neštovice a tím prvním, co na gynekologii uslyšela bylo: „Vy si to chcete nechat?“, a naposledy po triple testu našeho pátého potomka, který jenom percentuelně zvýšil pravděpodobnost narození dítěte s Downovým syndromem, usuzujeme, že se jedná o obecně používanou floskuli, kterou gynekologové a další lékaři prenatalní medicíny pokládají ženám, u kterých zjistí graviditu. Ta otázka a způsob jejího položení je však v pravém smyslu slova smrtící. Dříve se o těhotných ženách říkalo, že jsou v naději. Dnes je tato naděje v ateizované i odlidštěné společnosti převedena do neživotné roviny a z člověka, jehož hlavním handicapem je, že se ještě

nenarodil, se stává TO, vydané libovůli často neinformované matky, která se má sama a „svobodně“ rozhodnout – jde přece o její tělo – jak slýcháme, jestli tomu, co v ní klíčí umožní se narodit, nebo si TO dá vzít. Hruza takového dilematu v plné míře předčí i ty největší horory z per klasiků žánru. Namísto, aby byli rodiče povzbuzeni k přijetí role matky a otce, ať už tato role přinese cokoliv co lidský život přináší, jsou vystavováni otázkám, které život počatého člověka převádějí na předmět rodu mužského neživotného, bez ohledu na pohlaví dítěte. Nejde o člověka, jde o TO. Dnes TO máme doma pětkrát. Při pohledu do tváře svých dětí si říkáme, jaká by byla škoda, kdyby se Natan nenarodil jenom proto, že jeho maminka měla neštovice, kdyby se Tobiáš nenarodil, jenom proto, že přišel brzy po Natanovi, kdyby se nenarodila Šaron kvůli výsledkům jakéhosi triple testu – a u každého by se jistě našla řada objektivních důvodů, kterými s člověk zdůvodní, proč TO nejde se narodit. České zákony umožňují ženě legálně a na základě jejího rozhodnutí ukončit graviditu do jejího 12. týdne. Poté rozhoduje konciliium lékařů na základě více či méně přesných diagnostik stavu plodu v těle matky. Rozhodnutí dítě si ponechat, anebo vzít, je vpravdě Sophiinou volbou současné civilizace, před kterou jsou ženy stavěny stejně nemilosrdně, jako kdysi ty, které stály na osvětivé rampě před doktorem Mengelem a mohli se jenom zdánlivě svobodně rozhodnout, které dítě si ponechají, a které jim vezmou. Ve 12. týdnu vývoje už má plod natolik lidské rysy, že je těžké oddiskutovat jej jako pouhý zárodek budoucí lidské existence. Problém definice života ale jde dál za hranice 12. a 13. týdne těhotenství, jde i za okamžik porodu a je vlastně něčím, s čím se člověk potýká až do své smrti.

Židokřesťanské náboženství hovoří o stvoření z nicoty (creatio ex nihilo). Paradoxně, do 12. týdne je lidský plod také ničím, ne člověk, ale TO, něco tak nepatrné, že TO přeci nemůže být člověkem. A z ničeho nic se podle definic lékařů po 13. týdnu najednou stává „budoucím“ člověkem... Jak podivně se spojuje svět náboženský a nenáboženský. Jenomže jde z toho strach.

Člověčenství každého z nás je kontinuálním procesem. Lidmi se nestáváme v okamžiku početí, ani na hranici 12. a 13. týdne našeho prenatalního života, člověka z nás neudělá prostý fakt, že přežijeme vlastní porod. Máme celý život na to, abychom se lidmi stali. Toto určení je v nás však ukryto od počáteční nicoty až do nejzazšího konce bytí. Je to životní úkol, před kterým jsme postaveni každý z nás – stát se, s pomocí druhých, člověkem, být k Božímu obrazu, neskončit „pod obraz“...

Pod rozhovorem s manželi Sladkowskými je na internetu položena anketní otázka: „Nechali byste si dítě, kdyby se v těhotenství potvrdilo, že bude postižené?“ Dvanáct a půl tisíc lidí odpovídá že ne, dva tisíce že ano. Marcel Sladkowski to sám charakterizuje takto: „Prenatální diagnostika se reálně stává pragmatickým nástrojem k vyhledání a usmrcení nemocných jedinců. ... někdo nadto vyvozuje státní zájem na takové praxi děsivou tezí, že geneticky postižené děti je v prenatalním stadiu nutno zabíjet, protože stát nemá prostředky na zdravotní péči o ně. V čem jsme pokročili od svrhávání dětí do propasti ve starověké Spartě? Zdá se, že jen v technologii.“

Jsem rád, že mezi námi – v Církvi československé husitské, mohu přivítat pár z těch dvou tisíc lidí, kteří pochopili, že to jediné, čím jsme v životě postiženi – ať zdraví nebo nemocní, je život sám.

*Promluva na komponovaném večeru s rodiči dítěte s Edwardsovým syndromem 21.6.2013
v Centru MANA*

ZA SVATOU OROSÍÍ DO YEBRY A JACY

Rok 2013 je 1.150 výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Tuto významnou událost připomene série konferencí, seminářů, výstav, společenských a kulturních setkání. Bude se na nich podílet stát především projekty organizací řízených ministerstvem kultury, samostatné akce připravují Jihomoravský a Zlínský kraj, řada farností a města.

V katedrále svatého Víta bylo výročí příchodu obou patronů Evropy na Velkou Moravu slaveno při mši 9. března 2013. Oslavy pořádané Římskokatolickou církví vyvrcholí tradičním setkáním 5.7. na Velehradě. Hlavní událostí věnovanou patronům jsou pro Pravoslavnou církev celostátní oslavy 25.5. v Mikulčicích.

Oba bratry pozval do země druhý panovník Velké Moravy kníže Rastislav v rámci obrany před vlivem Východofranské říše. Chtěl toho dosáhnout posílením samostatnosti, zřízením vlastní církevní organizace

Požádal byzantské o vyslání křesťanských slovanský jazyk. V roce Moravu bratři Konklásterní jméno Cyril) první slovanské písmo kladě slovanských názyk – staroslověnštinu. části Bible. Umožnili mohly být celebrová a lidé tak mohli porokdyž dříve byly slouže. Prof. PhDr. Petr Piřha, pituly Vřech svatých na lý ministr školství z let uvedl: „Oslavy nemočistě církevní, protože u počátků naši státnosani pouze české nebo rilometodějská misie větřiny slovanských Podle archeologických sídlo velkomoravských

Metoděje do Veligradu v dneřním Starém Měřtě u Uherského Hradiřtě. Odtud asi tři kilometry na severozápad byl ve 40. letech třináctého století založen cisterciácký klášter ve Velehradě, který je dnes jedním z nejdůležitějších poutních míst v zemi.

Chtěl bych připomenout jednu samostatnou, u nás pozapomenutou a legendami opředenou událost spojenou se svatým Metodějem. Týká se mučednice, která se stala svatou ve Španělsku

pro Velkou Moravu. ho císaře Michala III. misionářů ovládajících 863 přišli na Velkou stantin (později přijal a Metoděj. Sestavili hlaholici a Cyril na zářečí vytvořil církevní jaDo ní přeložili důležité tím, že bohoslužby ny ve staroslověnštině zumět slovům při mři, ny výhradně v latině. probořt Kolegiátní kaPražském hradě a býva-1992 – 4, k oslavám hou být chápány jako věrozvěstové stáli také ti. Oslavy nemohou být moravské, protože cysehrála roli v dějinách národů.“

nálezů lze lokalizovat panovníků a arcibiskupa

a Aragonce výročí s ní spojené oslavují velkolepými oslavami. Hlavní drama se odehrálo v Pyrenejích a Španělé dokladují mnoho jmen a podrobností, které odkazují na česko-moravský původ svěřice. Z našich autorů se záležitostí v minulosti zabývali například J. Svoboda, A. Podlaha, P. Šimík, F. Odvalil.

Uvedu to nejzákladnější. V roce 864 se narodila Dobroslava, dcera knížete Mojslava. Její otec zemřel v boji a Dobroslava ve svých osmi letech osiřela. Od roku 875 žila v Levém Hradci nad Vltavou vedle dnešního Žalova na dvoře knížete Bořivoje a jeho ženy Ludmily, budoucí svaté. Ludmila byla asi o čtyři roky starší Dobroslavy, vdávala se velmi mladá. Byla jedinou dcerou Slavibora, vlastníka rozsáhlých pozemků a hradu Pšov na území dnešního Mělníka. Odtud mimo jiné výsadní postavení Bořivoje mezi knížaty, přesto závislého na mocných sousedech Rostislavovi a Svatoplukovi, vládcích Velké Moravy.

Bořivoj byl již dříve pokřtěn Metodějem, obě mladé ženy pravděpodobně v roce 877 kaplanem Kaichou ve Svatoklimentském kostele na Levém Hradci, který založil Bořivoj.

Metoděj navštívil potřeť papeže v červnu roku 880. Ve stejné době byli u Svatého Otce vyslanci Fortunia Jiméneze, krále Aragonu a Navary. Jeho prvorozený syn zemřel ve válce s Maury a král žádal papeže, aby zrušil platnost církevních slibů daných jeho druhorozeným synem Fortuniem Garcésem, aby mohl nastoupit na trůn. Současně žádal papeže, aby sám vybral pro jeho syna manželku.

S tímto požadavkem se obrátil papež na přítomného Metoděje. Ten uvedl, že král Svatopluk nemá dceru, že však český vévoda Bořivoj má schovanku, mladou a ušlechtilou, která by se mohla stát manželkou dona Fortunia. Během dialogu Metoděj navrhl změnit jméno DOB-ROSLAVA – odpovídající řeckému dobrá rosa omývá - na Eurosia, dnes používanější Orosia.

Část Aragonského poselstva odešla do Čech, kde byla Dobroslava se souhlasem zástupců svých rodičů – Bořivoje a Ludmily – a Svatopluka provdána v zastoupení za Fortunia Garcése. Hned poté na podzim 880 vyšel průvod přes Pasov, Basilej a v měsíci říjnu přišli k vodám řeky Aragón a pak řeky Basa u obce Yebra.

K Aragonskému králi z poselstva odešel vyslanec s oznámením, že dorazila královská novomanželka. Ale posel byl zajat a zabit maurskou tlupou, která se tu potloukala. Tlupě velel Aben Lupo, odpadlík, který se z dokumentů u posla dověděl o příjezdu Orosie, nevěsty – nyní již manželky - dona Fortuna Garcése.

Obyvatelé Yebry sdělili poselstvu, že v okolí jsou muslimové, kteří napadli království. Výprava odešla ukrýt se do jeskyní nad Yebrou. Tam je dostihl Aben Lupo se svou skupinou a postupně zabili celý doprovod. To vše v přítomnosti Orosie, aby byla ochromena strachem a podlehla Aben Lupovi, který ji chtěl za ženu. Ten plný vzteku, že mu kladla odpor, nechtěla opustit svou víru, nařídil jí uřezat ruce a nohy, mučil ji a nakonec byla sřata.

Její lebka byla později přenesena do Yebry. Ostatky mimo lebku jsou uloženy v kapli svaté Orosie jako součásti katedrály v blízkém městě Jaca. Jsou ve stříbrném relikviáři, který je v centru oltáře této kaple, na stranách leží ostatky svatého Indalecia, žáka apoštola Santiaga a na druhé straně svatého Felixe a svatého Vota, obou zakladatelů kláštera San Juan de la Peña vzdáleného z Jacy asi 20 kilometrů na východ.

Jiří Smetana (pokračování příště)

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Helena Zezulková (1954)

David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)
Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 20. 6. 2013

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písní 149 a 158 a modlitbami bratra faráře a členů RS.

RS si prohlédla rekonstruovaný byt č. 7 ve 2. patře Husova sboru a seznámila se s průběhem doposud vykonaných prací.

Br. farář seznámil členy RS se situací nájemnice paní H. Její zdravotní stav doposud neumožňuje její přestěhování do nového bytu. Situace je v řešení.

RS trvá na odstranění vadného plynového spotřebiče v jednom z nájemních bytů. V případě, že nebude respektován zákaz užívání, bude z důvodů bezpečnosti odpojována plynová přípojka do příslušného bytu. Nájemnice bude obeslána dopisem s výzvou k okamžitému napravení věci a zároveň s upozorněním na možné nebezpečí obecného ohrožení. RS považuje chování nájemnice paní S. za hrubé porušování mravů v domě.

RS odsouhlasila cenovou nabídku na realizaci a instalaci neonového poutače nad hlavní vstup do divadla (nápis „Vršovické divadlo“) od firmy Relux-neon. Zakázka bude zadána do výroby v průběhu prázdnin v závislosti na stavu finančních prostředků na běžném účtu náboženské obce. RS trvá na předložení referencí již provedených realizací v Praze, až poté pověřuje statutární orgány podpisem smlouvy. Termín realizace srpen-září, dle aktuální finanční situace.

RS zhodnotila předložené nabídky na výmalbu hlavního sálu Vršovického divadla a zakázkou pověřuje firmu Henlín. Zároveň žádá o možnost cenového zvýhodnění oproti předloženému rozpočtu o cca 20.000Kč a dále žádá o rozdělení platby do tří splátek s doplacením v lednu 2014.

RS potvrdila současnou smlouvu na odběr plynu s Pražskou plynárenskou, a.s. za zvýhodněnou sazbu na dobu trvání 2 let.

RS se seznámila s průběžným finančním výkazem a statistikou akcí ve Vršovickém divadle a v Centru Mana za období 1-6/2013. RS toto bere na vědomí. O dalším využití získaných finančních prostředků bude rozhodovat RS s přihlédnutím k provozní situaci v divadle Mana.

Diskuze o obsazení místa produkčního pro Vršovické divadlo. Situace se bude nadále řešit.

Schůze RS byla zakončena modlitbou Páně.

Ze závěrů rady starších vybral Oldřich Nováček.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.